

Cauza C-256/23

Cerere de decizie preliminară

Data depunerii:

20 aprilie 2023

Instanța de trimitere:

Bayerisches Verwaltungsgericht Regensburg (Germania)

Data deciziei de trimitere:

11 aprilie 2023

Reclamantă:

Agenția Europeană pentru Produse Chimice (ECHA)

Pârâtă:

Hallertauer Hopfenveredelungsges. m.b.H.

Az. RN 7 K 19.925

**Bayerisches Verwaltungsgericht Regensburg [Tribunalul Administrativ
Superior din Bavaria, Regensburg, Germania]**

În litigiul administrativ

Agenția Europeană pentru Produse Chimice (ECHA)

[OMISSIS]

–reclamant–

[OMISSIS]

împotriva

Hallertauer Hopfenveredelungsges. m.b.H.

[OMISSIS]

–pârât–

[OMISSIS]

cu participarea:

Regierung von Niederbayern

în calitate de reprezentant al interesului public

[OMISSIS]

în ceea ce privește

Plata unor taxelor administrative în temeiul Regulamentului REACH privind redevențele și drepturile

Bayerisches Verwaltungsgericht Regensburg , Camera a 7-a, fără procedură orală

la 11 aprilie 2023

pronunță următoarea

Ordonanță

- I. Suspendă judecarea cauzei.
- II. Adresează Curții de Justiție a Uniunii Europene următoarele întrebări preliminare în conformitate cu articolul 267 TFUE:
  1. Articolul 94 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 1907/2006, în temeiul căruia împotriva unei decizii a agenției se poate introduce o acțiune la Tribunalul Uniunii Europene, trebuie interpretat în sensul că și caracterul executoriu al deciziilor agenției poate face obiectul unei acțiuni?
  2. În cazul în care răspunsul la prima întrebare este în negativ: articolul 299 primul paragraf TFUE trebuie interpretat în sensul că se aplică nu numai actelor adoptate de Consiliu, Comisie sau Băncii Centrale Europene, ci și deciziilor Agenției Europene pentru Produse Chimice prin care se impune plata unei taxe?
  3. Dacă răspunsul la a doua întrebare este afirmativ: articolul 299 al doilea paragraf TFUE trebuie interpretat în sensul că trimiterea la dispozițiile dreptului de procedură civilă al statului membru se referă nu numai la normele de procedură, ci și la normele de competență?

Motivare

I.

Obiectul litigiului în constituie cererea de plată a unei taxe administrative de înregistrare în temeiul Regulamentului (CE) nr. 1907/2006.

Reclamanta este o agenție a Uniunii Europene cu sediul la Helsinki. Ea răspunde de gestionarea și punerea în aplicare a aspectelor tehnice, științifice și administrative ale Regulamentului (CE) nr. 1907/2006.

Regulamentul (CE) nr. 1907/2006 stabilește norme pentru creșterea competitivității industriei chimice din Uniunea Europeană și pentru protejarea sănătății umane și a mediului împotriva riscurilor prezentate de substanțele chimice.

Producătorii și importatorii de substanțe chimice sunt supuși unei cerințe de înregistrare în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 1907/2006. Înregistrarea este supusă plății unor redevențe și taxe, a căror valoare se stabilește în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 340/2008. Valoarea taxelor depinde de mărimea întreprinderii.

La data de 16 noiembrie 2010, pârâta a depus la reclamantă un dosar de înregistrare (nr. de înregistrare: 01-2119485821-32-0037) prin care solicita reducerea redevențelor și taxelor în considerarea calității sale de microîntreprindere.

În anul 2013, reclamanta a verificat informațiile furnizate de pârâta cu privire la mărimea întreprinderii. În acest context, reclamanta a informat pârâta, prin scrisoarea din 31 mai 2013, că întreprinderile mici și mijlocii pot solicita o reducere a taxelor și redevențelor. În acest scop, este necesar să se furnizeze dovezi cu privire la mărimea întreprinderii. În lipsa unor astfel de dovezi, nu se poate pune problema unei reduceri.

La data de 20 noiembrie 2013, reclamanta a adoptat Decizia IMM (2013) 4439 și a comunicat-o pârâtei. În această decizie, reclamanta a constatat că pârâta nu avea dreptul să solicite o reducere a taxei. Prin urmare, trebuia să se perceapă o taxă administrativă suplimentară de 9 950,00 de euro. Această decizie a fost însoțită de indicații privind calea de atac, potrivit cărora pârâta poate introduce o acțiune în fața Tribunalului Uniunii Europene în termen de 2 luni de la primirea deciziei.

Prin scrisoarea din 22 noiembrie 2013, reclamanta a transmis pârâtei factura pentru plata taxei în valoare de 9 950,00 de euro, scadentă la data de 22 decembrie 2013, astfel cum a indicat în Decizia IMM (2013) 4439.

Prin scrisoarea din 22 decembrie 2013, reclamanta i-a amintit pârâtei că trebuie să efectueze plata restantă. Data scadentă a fost stabilită la 20 februarie 2014.

Pârâta nu a plătit taxa și nici nu a introdus o acțiune la Tribunalul Uniunii Europene împotriva Deciziei IMM (2013) 4439 din data de 20 noiembrie 2013.

La data de 15 mai 2019, reclamanta a depus o acțiune la Bayerisches Verwaltungsgericht Regensburg și a solicitat obligarea pârâtei la plata sumei de 9 950,00 de euro.

II.

Dispozițiile relevante din dreptul Uniunii pot fi găsite în:

Articolul 274 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene în versiunea Tratatului de la Lisabona, care a intrat în vigoare la 1 decembrie 2009 (versiune consolidată publicată în JO. C 115, 9.5.2008, p. 47), astfel cum a fost modificat ultima dată prin Actul privind condițiile de aderare a Republicii Croația și adaptările la Tratatul privind Uniunea Europeană, la Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene și la Tratatul de instituire a Comunității Europene a Energiei Atomice (JO L 112/21 din 24.4.2012, denumit în continuare, „TFUE”).

Calitatea de parte a Uniunii nu înlătură competența instanțelor naționale cu privire la litigiile respective, cu excepția cazurilor în care prin tratate competența este atribuită Curții de Justiție a Uniunii Europene.

Articolul 288 TFUE

Pentru exercitarea competențelor Uniunii, instituțiile adoptă regulamente, directive, decizii, recomandări și avize.

Regulamentul are aplicabilitate generală. Acesta este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în fiecare stat membru.

Directiva este obligatorie pentru fiecare stat membru destinat cu privire la rezultatul care trebuie atins, lăsând autorităților naționale competența în ceea ce privește forma și mijloacele.

Decizia este obligatorie în toate elementele sale. În cazul în care se indică destinatarii, decizia este obligatorie numai pentru aceștia.

Recomandările și avizele nu sunt obligatorii.

Articolul 299 TFUE

Actele Consiliului, ale Comisiei sau ale Băncii Centrale Europene care impun o obligație pecuniară în sarcina altor persoane decât statele membre constituie titlu executoriu.

Executarea silită este reglementată de normele de procedură civilă în vigoare în statul pe teritoriul căruia are loc această procedură. Decizia este investită cu formulă executorie, fără îndeplinirea nici unei alte formalități

decât cea a verificării autenticității acestui titlu de către autoritatea națională pe care guvernul fiecărui stat membru o desemnează în acest scop și a cărei desemnare este adusă la cunoștința Comisiei și Curții de Justiție a Uniunii Europene.

După îndeplinirea acestor formalități, la cererea părții interesate, aceasta poate proceda la executarea silită, sesizând direct autoritatea competentă în conformitate cu legislația internă.

Executarea silită poate fi suspendată numai în temeiul unei decizii a Curții. Cu toate acestea, controlul legalității măsurilor de executare este de competența instanțelor naționale.

Articolul 74 din Regulamentul (CE) nr. 1907/2006 al Parlamentului European și al Consiliului din 18 decembrie 2006 privind înregistrarea, evaluarea, autorizarea și restricționarea substanțelor chimice (REACH), de înființare a Agenției Europene pentru Produse Chimice, de modificare a Directivei 1999/45/CE și de abrogare a Regulamentului (CEE) nr. 793/93 al Consiliului și a Regulamentului (CE) nr. 1488/94 al Comisiei, precum și Directiva 76/769/CEE a Consiliului și a Directivelor 91/155/CEE, 93/67/CEE, 93/105/CE și 2000/21/CE ale Comisiei (JO L 396, p. 1, denumit de „Regulamentul nr. 1907/2006”).

(1) Redevențele impuse în conformitate cu articolul 6 alineatul (4), articolul 7 alineatele (1) și (5), articolul 9 alineatul (2), articolul 11 alineatul (4), articolul 17 alineatul (2), articolul 18 alineatul (2), articolul 19 alineatul (3), articolul 22 alineatul (5), articolul 62 alineatul (7) și articolul 92 alineatul (3) sunt definite într-un Regulament al Comisiei adoptat în conformitate cu procedura menționată la articolul 133 alineatul (3) până la 1 iunie 2008.

(2) Nu este necesar să se plătească o redevență pentru înregistrarea unei substanțe într-o cantitate cuprinsă între 1 și 10 tone atunci când dosarul de înregistrare conține toate informațiile menționate de anexa VII.

(3) Structura și quantumul redevențelor menționate la alineatul (1) iau în considerare activitatea pe care urmează să o desfășoare, în temeiul prezentului regulament, Agenția și autoritățile competente și se stabilesc la un nivel astfel încât venitul obținut din aceste redevențe, împreună cu alte surse de venit ale Agenției în conformitate cu articolul 96 alineatul (1), să fie suficient pentru a acoperi costurile serviciilor oferite. Redevențele stabilite pentru înregistrare iau în considerare activitatea care poate fi desfășurată în temeiul titlului VI.

În cazul articolului 6 alineatul (4), al articolului 7 alineatele (1) și (5), al articolului 9 alineatul (2), al articolului 11 alineatul (4), al articolului 17 alineatul (2) și al articolului 18 alineatul (2), structura și quantumul taxelor iau în considerare intervalul cantitativ în care se situează substanța care face obiectul înregistrării.

În toate cazurile, se stabilește o redevență redusă pentru IMM-uri.

În cazul articolului 11 alineatul (4), structura și cuantumul redevențelor ia în considerare faptul că informațiile au fost transmise în comun sau separat.

În cazul unei cereri depuse în temeiul articolului 10 litera (a) punctul (xi), structura și cuantumul redevențelor iau în considerare activitatea pe care trebuie să o desfășoare Agenția pentru evaluarea motivelor invocate.

(4) Regulamentul menționat la alineatul (1) precizează circumstanțele în care o parte din taxe se vor transfera autorității competente a statului membru în cauză.

(5) Agenția poate percepe drepturi pentru orice alte servicii pe care le furnizează.

Articolul 94 din Regulamentul nr. 1907/2006

(1) Tribunalul de Primă Instanță sau Curtea de Justiție pot fi sesizate, în conformitate cu articolul 230 din tratat, cu o acțiune împotriva unei decizii luate de Camera de recurs sau, în cazurile fără drept la o cale de atac în fața Camerei de recurs, a unei decizii luate de Agenție.

(2) În cazul în care Agenția nu ia o decizie, se poate introduce la Tribunalul de Primă Instanță sau la Curtea de Justiție un recurs în carență, în conformitate cu articolul 232 din tratat.

(3) Agenția este obligată să ia măsurile necesare pentru a se conforma hotărârii Tribunalului de Primă Instanță sau a Curții de Justiție.

Articolul 13 din Regulamentul (CE) nr. 340/2008 al Comisiei din 16 aprilie 2008 privind redevențele și drepturile plătite Agenției Europene pentru Produse Chimice în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 1907/2006 al Parlamentului European și al Consiliului privind înregistrarea, evaluarea, autorizarea și restricționarea substanțelor chimice (REACH) (JO 2008, L 107, p. 6, denumit în continuare „Regulamentul (CE) nr. 340/2008”)

(1) O persoană fizică sau juridică care revendică dreptul la o redevență sau la un drept redus în conformitate cu articolele 3-10 trebuie să informeze Agenția despre acest drept la momentul prezentării înregistrării, actualizării înregistrării, solicitării, notificării, cererii, raportului de revizuire sau acțiunii care implică plata unei redevențe.

(2) O persoană fizică sau juridică care revendică dreptul la scutire de la plata redevenței în conformitate cu articolul 74 alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 1907/2006 trebuie să informeze Agenția despre acest drept la momentul prezentării înregistrării.

(3) Agenția poate solicita, în orice moment, dovada faptului că se îndeplinesc condițiile necesare pentru reducerea redevențelor sau a drepturilor sau pentru scutire de la plata redevențelor

(4) Atunci când o persoană fizică sau juridică care revendică dreptul la reducerea sau scutirea de la plata unei redevențe nu poate să demonstreze că are dreptul la o astfel de reducere sau scutire, Agenția percepe redevența sau dreptul integral, precum și o taxă administrativă.

Atunci când o persoană fizică sau juridică care a revendicat dreptul la o reducere a plătit deja o redevență sau un drept redus, dar nu poate să demonstreze că are dreptul la o astfel de reducere, Agenția percepe redevența sau dreptul integral, precum și o taxă administrativă.

Se aplică mutatis mutandis dispozițiile prevăzute la alineatele (2), (3) și (5) de la articolul 11.

Dispozițiile relevante ale legislației naționale sunt următoarele:

Articolul 101 din Grundgesetz für die Bundesrepublik Deutschland (Legea fundamentală a Republicii Federale Germania) din data de 23.05.1949 (BGBl. S.1), modificată ultima dată prin legea din 19 decembrie 2022 (BGBl. I p. 2478, denumită în continuare „GG”)

(1) Înființarea de instanțe extraordinare este interzisă. Nimeni nu poate fi scos de sub jurisdicția judecătorului desemnat potrivit legii.

(2) Instanțele pentru domenii speciale nu pot fi înființate decât prin lege.

Articolul 17a din Gerichtsverfassungsgesetz (Legea de organizare judiciară), în versiunea publicată la data de 9 mai 1975 (BGBl. 1077), astfel cum a fost modificată ultima dată prin articolul 5 din legea din 19 decembrie 2022 (BGBl. I pagina 2606, denumită în continuare „GVG”)

(1) În cazul în care o instanță se declară competentă să judece o acțiune, printr-o decizie definitivă, celelalte instanțe sunt ținute să respecte această decizie.

(2) În cazul în care acțiunea nu este de competența instanței, aceasta se își declină competența, din oficiu, după ascultarea părților și trimite cauza la instanța competentă să se pronunțe asupra acțiunii. În cazul în care sunt competente mai multe instanțe, cauza se trimite la instanța aleasă de reclamant sau de petent sau, în lipsa unei alegeri, la o instanță pe care o stabilește. Instanța căreia i-a fost trimisă cauza este ținută de această ordonanță în ceea ce privește competența.

(3) În cazul în care acțiunea este de competența instanței sesizate, aceasta se poate pronunța asupra competenței cu titlu prealabil. Ea este obligată să

se pronunțe cu titlu prealabil dacă o parte contestă competența sa de soluționare a acțiunii.

(4) Ordonanța menționată la alineatele (2) și (3) poate fi luată fără organizarea unei ședințe de judecată și trebuie motivată. Ordonanța poate fi atacată în conformitate cu dispozițiile regulamentului de procedură aplicabil. Părțile au dreptul de a introduce o cale de atac împotriva unei ordonanțe a unei instanțe superioare a landului la instanța supremă federală numai dacă această cale de atac este declarată admisibilă în ordonanță. Recursul este admisibil în cazul în care problema de drept este de importanță fundamentală sau în cazul în care instanța se abate de la decizia unei instanțe supreme federale sau a secțiilor reunite ale instanței supreme federale. Instanței supreme federală este ținută de decizia privind admisibilitatea.

(5) Instanța sesizată cu o cale de atac împotriva unei hotărâri pe fond nu se mai pronunța asupra competenței de soluționare a acțiunii.

(6) Alineatele (1) – (5) se aplică mutatis mutandis completului de judecată al instanțelor competente în materie civilă, de familie și necontencioasă.

Articolul 40 din Verwaltungsgerichtsordnung (Codul de procedură judiciară administrativă) în versiunea publicată la 19 martie 1991 (BGBl. 686), astfel cum a fost modificat ultima dată prin articolul 1 din Legea din 14 martie 2023 (BGBl. 2023 I Nr. 71, denumit în continuare „VwGO”)

(1) Se poate introduce o acțiune în contencios administrativ în toate litigiile de drept public de natură neconstituțională, cu excepția cazului în care prin legea federală litigiile sunt încredințate în mod expres unei alte instanțe. Și litigiile de drept public la nivelul landurilor pot fi încredințate unei alte instanțe prin legislația landului.

(2) Creanțele pecuniare care decurg din îngrădirea unor drepturi nepatrimoniale în interes comun și din măsuri asigurătorii de drept public, precum și pentru cererile de despăgubiri rezultate din încălcarea obligațiilor de drept public de natură necontractuală sunt de competența instanțelor de drept comun, inclusiv litigiile privind existența și valoarea unei cereri de despăgubire în cadrul articolului 14 alineatul (1) teza 2 din Legea fundamentală. Nu se aduce atingere dispozițiilor speciale ale dreptului funcției publice, precum și celor privind despăgubirile pentru prejudiciile pecuniare cauzate prin revocarea unor acte administrative nelegale.

Articolul 167 din VwGO

(1) Cu excepția cazului în care se prevede altfel în prezenta lege, al optulea volum din Codul de procedură civilă se aplică mutatis mutandis executării. Instanța de executare este instanța de prim grad de jurisdicție.

(2) *Hotărârile privind acțiunile în anularea unui act administrativ sau în obligarea autorității de a emite un act administrativ pot fi declarate executorii cu titlu provizoriu numai în privința cheltuielilor de judecată.*

Articolul 168 din VwGO

(1) *Pot fi executate silit:*

1. *hotărârile judecătorești definitive și cele executorii cu titlu provizoriu,*
2. *măsurile provizorii,*
3. *tranzacțiile judiciare,*
4. *deciziile de stabilire a cheltuielilor de judecată;*
5. *hotărârile arbitrale ale tribunalelor arbitrale publice declarate executorii, cu condiția ca hotărârea privind executarea să fie definitivă sau executorie cu titlu provizoriu.*

(2) *În scopul executării silit, părților li se pot elibera, la cerere, copii ale hotărârii, fără prezentarea situației de fapt și a motivării, notificarea sau comunicarea acestora fiind echivalentă cu notificarea sau comunicarea unei hotărâri definitive.*

Articolul 173 din VwGO

În măsura în care prezenta lege nu conține dispoziții privind procedura, Legea de organizare judiciară și Codul de procedură civilă, inclusiv articolul 278 alineatul (5) și articolul 278a, se aplică mutatis mutandis în cazul în care nu există diferențe fundamentale între cele două tipuri de proceduri care să împiedice aceasta. Cartea 6 din Codul de procedură civilă nu se aplică. Dispozițiile celui de-al șaptesprezecelea titlu din Legea de organizare judiciară se aplică mutatis mutandis cu precizarea că instanța regională superioară este înlocuită cu instanța administrativă superioară, instanța supremă federală cu instanța administrativă federală, iar Codul de procedură civilă cu Codul de contencios administrativ. Instanța în sensul articolului 1062 din Codul de procedură civilă este instanța administrativă competentă, iar instanța în sensul articolului 1065 din Codul de procedură civilă este instanța administrativă superioară competentă.

Articolul 753 din Zivilprozessordnung (Codul de procedură civilă) în versiunea publicată la 5 decembrie 2005 (BGBl. I p. 3202; 2006 I p. 431; 2007 I p. 1781), astfel cum a fost modificat ultima dată prin articolul 19 din legea din 22 februarie 2023 (BGBl. 2023 I nr. 51, denumit în continuare „ZPO”)

(1) *Executarea silită, în măsura în care nu revine instanțelor, se efectuează de executorii judecătorești în numele creditorului.*

(2) *Creditorul poate recurge la asistența greșii pentru emiterea ordinului de executare. Executorul judecătoresc numit de greșier se consideră a fi fost numit de creditor.*

(3) *Ministerul Federal al Justiției și Protecției Consumatorilor poate introduce formulare tipizate pentru cererile de executare prin acte normative adoptate cu acordul Bundestagului. Pentru cererile de executare transmise electronic, pot fi prevăzute formulare speciale.*

(4) *Cererile scrise și declarațiile părților prezentate în scris, declarațiile, expertizele, traducerile și declarațiile terților pot fi depuse la executorul judecătoresc sub forma unui document electronic. Articolul 130a, dispozițiile emise pe această bază și articolul 298 se aplică mutatis mutandis în cazul documentelor electronice. În actul normativ în temeiul articolului 130a alineatul (2) teza 2, guvernul federal poate specifica condiții-cadru tehnice speciale pentru transmiterea și prelucrarea documentelor electronice în cadrul procedurilor de executare de către executorii judecătorești.*

(5) *Articolul 130d se aplică mutatis mutandis.*

Articolul 764 ZPO

(1) *Actele de executare silită dispuse și acțiunile referitoare la astfel de acte sunt în competența tribunalelor districtuale în calitate de instanțe de executare.*

(2) *Cu excepția cazului în care legea stabilește o altă instanță districtuală, instanța de executare este instanța districtuală în circumscripția căreia urmează să aibă loc sau au avut loc procedurile de executare.*

(3) *Deciziile instanței de executare se iau prin ordonanță.*

Comunicarea privind competența de a emite o ordonanță de executare a deciziilor instituțiilor Comunității Economice Europene și ale Comunității Europene a Energiei Atomice, *Bundesgesetzblatt*, 1961, partea a II-a, pagina 50, denumită în continuare „comunicarea din 3 februarie 1961”:

Pentru emiterea titlului executoriu în temeiul articolului 192 alineatul (2) din Tratatul de instituire a Comunității Economice Europene din 5 și 20 martie 1957 (Bundesgesetzbl. IIS.753, 1014) este competent ministrul federal al justiției.

III.

1. Decizia instanței de trimitere depinde de interpretarea dreptului Uniunii, în special a articolului 94 din Regulamentul (CE) nr. 1907/2006 și articolul 299 TFUE. Înainte de soluționarea acțiunii, procedura trebuie, prin urmare, să fie

suspendată și cauza trebuie trimisă la Curtea de Justiție a Uniunii Europene, în conformitate cu articolul 267 primul paragraf litera (b) și al doilea paragraf TFUE în vederea unei decizii preliminare.

a) Cu privire la prima întrebarea

Prin intermediul primei întrebări, instanța de trimitere solicită să se clarifice dacă se poate introduce o acțiune la instanțele Uniunii atunci când o agenție europeană solicită executarea unei obligații de plată în temeiul unei decizii definitive.

O instanță germană în fața căreia a fost introdusă o acțiune poate lua o decizie pe fond și, prin urmare, să se pronunțe asupra temeiniciei unei acțiuni, în cazul în care este competentă și dacă sunt îndeplinite celelalte cerințe pentru o decizie pe fond. În Germania, există cinci tipuri de instanțe independente: instanțele de drept comun civile și penale, instanțele pentru litigii de muncă, instanțele de contencios social, instanțele de contencios fiscal și instanțele de contencios administrativ.

Instanța sesizată trebuie să examineze din oficiu dacă este competentă să soluționeze acțiunea. În cazul în care se introduce o acțiune în contencios administrativ, chiar dacă acest lucru nu a fost prevăzut în conformitate cu articolul 40 VwGO și cu excepțiile respective, instanța administrativă sesizată trebuie să trimită cauza la instanța competentă de prim grad, în conformitate cu articolul 17a alineatul (2) GVG. Instanța căreia i-a fost trimisă cauza nu o poate retrimite cauza instanței care și-a declinat competența și nici nu o poate trimite unei instanțe de alt tip.

În conformitate cu articolul 17a alineatul (4) prima teză GVG, declinarea competenței se face prin ordonanță. În conformitate cu articolul 17a alineatul (2) teza a treia GVG, ordonanța de declinare a competenței este obligatorie pentru instanța la care a fost trimis litigiul în ceea ce privește tipul instanței sesizate.

În mod excepțional, ordonanța de declinare nu are un efect obligatoriu în cazul unor încălcări grave și evidente a dreptului sau al unei erori vădite. Aceasta este situația în cazul în care declinarea se întemeiază pe o nerespectare a principiilor procedurale de bază sau pe considerații arbitrare. Astfel de considerații arbitrare există în cazul în care situația juridică este judecată în mod flagrant greșit, iar opinia exprimată nu are niciun motiv obiectiv, astfel încât declinarea nu poate fi primită din perspectiva principiului constituțional al judecătorului desemnat potrivit legii în temeiul articolului 101 alineatul (1) a doua teză din Legea fundamentală.

Prin urmare, revine instanței de trimitere sarcina de a stabili dacă, în speță, poate fi introdusă o acțiune în contencios administrativ. O acțiune în contencios administrativ poate fi introdusă în cazul în care fie este aplicabilă o dispoziție specială care prevede această consecință juridică (impunerea unei competențe speciale), fie în cazul în care sunt îndeplinite cerințele clauzei generale în temeiul secțiunii 40 alineatul 1 prima teză VwGO și litigiul nu este atribuit în mod expres unei alte jurisdicții (competență subsidiară).

În conformitate cu secțiunea 40 articolul (1) prima teză VwGO, se poate introduce o acțiune în contencios administrativ în toate litigiile de drept public de natură neconstituțională, cu excepția cazului în care, prin legea federală sau a landului, se stabilește în mod expres competența unei alte instanțe de soluționare a litigiului.

Instanța de trimitere consideră că factorul de legătură relevant pentru a aprecia dacă acțiunea în contencios administrativ poate fi introdusă este natura raportului juridic invocat în argumentele reclamantei cu privire la situația de fapt care stă la baza cererii. Raportul juridic urmează să fie stabilit pe baza cererii reclamantei și a faptelor prezentate în susținerea acesteia. Prin urmare, este necesar să se țină seama de obiectul litigiului, și anume de creanța în litigiu, care este stabilit în detaliu prin împrejurările de fapt prezentate în susținerea cererii (cauza acțiunii).

În speță, reclamanta solicită plata unei taxe administrative datorate și incontestabile de 9 950,00 de euro în temeiul Regulamentului (CE) nr. 340/2008. Prin urmare, cererea reclamantei vizează executarea obligației de plată în temeiul dreptului executării silit.

Posibilitatea de a introduce o acțiune în contencios administrativ în materie de executare silită depinde de originea titlului executoriu. Caracterul material al creanței este irelevant, deoarece obiectul procedurii de executare nu mai este contestarea existenței creanței, ci executarea acesteia prin mijloacele coercitive ale statului.

Competența instanțelor administrative de soluționare a procedurilor de executare este stabilită exclusiv la articolul 167 VwGO, care înlocuiește clauza generală de la articolul 40 alineatul (1) prima teză VwGO ca *lex specialis*. Potrivit opiniei predominante, din articolul 167 VwGO se poate deduce că dispoziția urmărește să stabilească care este instanța competentă. Competența specială care rezultă din articolul 167 VwGO necesită existența unui titlu executoriu din cadrul procedurilor judiciare administrative în temeiul articolului 168 alineatul (1) din VwGO. Potrivit instanței de trimitere, această condiție nu este îndeplinită în speță, întrucât reclamanta impune părâtei să plătească fără ca această cerere să fi fost precedată de vreo procedură judiciară. Aspectul dacă a existat o cerere de plată pe fond în temeiul Regulamentului (CE) nr. 340/2008 nu a fost deloc soluționat de instanțele judecătorești. Reclamanta își susține cererea de plată numai pe baza deciziei sale IMM (2013) 4439 din data de 20 noiembrie 2013, care este în prezent definitivă.

Articolul 94 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. [1907/2006] ar putea fi o declinare specială de competență, cu consecința că nu s-ar putea introduce o acțiune în contencios administrativ, iar instanța de trimitere nu se poate pronunța asupra acțiunii.

Conform articolului 94 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 1907/2006, instanțele Uniunii pot fi sesizate, în conformitate cu articolul 230 din tratat, cu o acțiune împotriva unei decizii luate de camera de recurs sau, în cazurile fără drept

la o cale de atac în fața camerei de recurs, a unei decizii luate de agenție. Decizia IMM (2013) 4439 din 20 noiembrie 2013 nu este o decizie atacabilă în temeiul articolului 91 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 1907/2006, întrucât decizia agenției se întemeiază pe articolul 13 alineatul (4) din Regulamentul (CE) nr. 340/2008.

Potrivit formulării exprese a articolului 94 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 1907/2006, o acțiune în fața instanțelor Uniunii Europene este admisibilă numai în cazul în care se contestă o decizie a agenției. O contestație în sensul acestei dispoziții presupune introducerea unei acțiuni de către o persoană fizică sau juridică care este obligată să plătească o taxă. În speță însă, agenția este cea care solicită protecție judiciară împotriva pârâtei, care este obligată la plata unei taxe.

Reclamanta susține că, într-o astfel de situație, articolul 94 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 1907/2006 nu se aplică. Este adevărat că Regulamentul (CE) nr. 1907/2006 prevede la articolul 94 o cale de atac. Cu toate acestea, această dispoziție nu oferă reclamantei posibilitatea de a introduce o acțiune în vederea respectării obligației de plată. De asemenea, reclamanta nu are competența de a executa decizia împotriva persoanelor juridice din Germania.

Pe de altă parte, pârâta susține că instanțele Uniunii sunt competente să execute măsuri de drept al Uniunii. Calea de atac legală este reglementată cuprinzător în articolul 94 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 1907/2006. Nu trebuie făcută nicio distincție între stabilirea unei taxe administrative și executarea acesteia. Nu este nicidecum posibilă o astfel de diviziune artificială, deoarece articolul 94 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 1907/2006 urmărește să asigure un control complet asupra comportamentului administrativ al reclamantei în calitate de autoritate a Uniunii.

Instanța de trimitere este de acord cu argumentele pârâtei și consideră că, în temeiul articolului 94 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 1907/2006, pot fi sesizate instanțele Uniunii Europene. Pe lângă argumentele pârâtei, faptul că o măsură suverană – în speță în forma unei decizii privind cuantumul taxelor administrative – este impusă direct de o agenție militează în favoarea competenței instanțelor Uniunii. În consecință, acesta este un caz de aplicare directă a dreptului Uniunii. Pe de altă parte, numai în cazurile în care autoritățile naționale iau măsuri administrative în temeiul dreptului Uniunii (aplicarea indirectă a dreptului Uniunii) se poate introduce o acțiune la instanțele administrative germane, întrucât există un act juridic al autorității publice germane. Prin urmare, pare oportun ca deciziile suverane ale unei agenții ca instituție a Uniunii să fie supuse controlului instanțelor europene.

În plus, competența instanțelor Uniunii Europene este susținută de dispozițiile articolului 299 al patrulea paragraf TFUE, potrivit căruia Curtea de Justiție a Uniunii Europene are competență exclusivă în materie de suspendare a executării și în litigiile privind creanțele pecuniare. Pentru a asigura aplicarea uniformă a legii în cadrul Uniunii, nu numai suspendarea executării, ci, cu excepția articolul

299 al doilea paragraf a doua teză TFUE – întreaga procedură de executare poate fi supusă controlului instanțelor Uniunii Europene.

În cazul în care Curtea de Justiție a Uniunii Europene răspunde la prima întrebarea că articolul 94 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 1907/2006 trebuie interpretat în sensul că caracterul executoriu al deciziilor agenției poate face de asemenea obiectul unei acțiuni, instanța de trimitere solicită să se indice dacă sau în ce formă litigiul administrativ pendinte ar trebui să fie înaintat Tribunalului Uniunii Europene sau Curții de Justiție a Uniunii Europene. Dreptul intern conține doar dispoziții privind sesizarea unui alt tip de instanțe naționale.

b) Cu privire la a doua întrebare

În cazul în care Curtea de Justiție a Uniunii Europene răspunde negativ la prima întrebare, trebuie să se clarifice dacă decizia agenției constituie un titlu executoriu în sensul articolului 299 primul paragraf TFUE.

În conformitate cu articolul 299 al doilea paragraf TFUE, executarea este reglementată de normele de procedură civilă în vigoare în statul pe al cărui teritoriu are loc această procedură. Potrivit modului de redactare a articolului 299 primul paragraf TFUE, această dispoziție se aplică numai actelor Consiliului, ale Comisiei și ale Băncii Centrale Europene care impun o obligație pecuniară plată.

Este adevărat că articolul 299 alineatul (1) TFUE nu impune nicio restricție privind natura actelor, ci se aplică tuturor actelor care impun o obligație pecuniară (Hotărârea din 16 iulie 2020, ADR Center SpA/Comisia Europeană, C-584/17, ECLI:EU:C:2020:576, punctul 51). Cu toate acestea, articolul 299 TFUE se aplică numai pentru instrumentele de plată ale Consiliului, ale Comisiei și ale Băncii Centrale Europene. În mod expres, aceasta nu acoperă executarea ordinelor de plată emise de alte instituții europene, cum ar fi agențiile.

Având în vedere poziția sa sistematică, precum și sensul și finalitatea dispoziției, articolul 299 primul paragraf TFUE ar putea fi interpretat și în sensul că executarea ordinelor de plată emise de alte autorități europene este reglementată de dreptul de procedură civilă al statului membru în cauză (Concluziile avocatului general prezentate din 7 noiembrie 2019, ADR Center SpA împotriva Comisiei Europene, C-584/17; ECLI:EU:C:2019:941, punctul 44).

În plus, faptul că nici Regulamentul nr. 1907/2006, nici Regulamentul (CE) nr. 340/2008 nu conțin norme specifice privind executarea, militează în favoarea unei interpretări extensive a articolului 299 TFUE, care să acopere și instrumentele de plată ale agenției, acesta prevede că. La o analiză mai atentă, agenția are competența de a percepe taxe și redevențe. Cu toate acestea, ea nu dispune de mijloacele necesare pentru a pune în aplicare deciziile definitive privind redevențele și taxele. Pentru a pune pe deplin în aplicare dreptul Uniunii, instituțiile Uniunii trebuie să dispună de mijloacele necesare pentru a asigura respectarea titlurilor pe care le emit.

În lipsa unor norme specifice de executare în Regulamentele (CE) nr. 1907/2006 și nr. 340/2008, se recurge la dispoziția privind executarea în temeiul articolului 299 TFUE.

Articolul 299 al doilea paragraf prima teză TFUE se referă la normele de procedură civilă ale statului membru pe teritoriul căruia urmează să aibă loc executarea. În Republica Federală Germania, executarea prevăzută de procedura civilă este reglementată de dispozițiile cărții 8 din Codul de procedură civilă (articolele 704 și următoarele ZPO).

În măsura în care decizia IMM (2013) 4439 este un titlu executoriu în sensul articolului 299 alineatul (1) TFUE, la cererea părții care solicită executarea, în speță agenția, dispoziția de plată trebuie să fie investită cu formulă executorie, și anume trebuie declarat executoriu. Titlul executoriu este emis în temeiul articolului 299 al doilea paragraf a doua teză TFUE de către autoritatea publică desemnată de guvernul fiecărui stat membru și adus la cunoștința Comisiei și a Curții de Justiție. În Republica Federală Germania, ministrul federal al justiției este responsabil pentru acest lucru (comunicarea din 3 februarie 1961). După emiterea titlului executoriu, partea care solicită executarea poate sesiza direct autoritatea competentă în conformitate cu legislația internă (articolul 299 al treilea paragraf TFUE). În Republica Federală Germania, organul de executare competent este instanța de executare în temeiul articolului 764 ZPO sau executorul judecătoresc în temeiul articolului 753 ZPO.

Pentru aplicabilitatea articolului 299 TFUE trebuie, de asemenea, să fie îndeplinite celelalte condiții de executare. Numai persoanele fizice și juridice pot fi considerate destinatari ai unui titlu executoriu în sensul articolului 299 TFUE. Această condiție este îndeplinită în ceea ce privește pârâta, care este o persoană juridică de drept privat.

În plus, articolul 299 TFUE impune un act juridic în sensul articolului 288 TFUE ca titlu executoriu. Actele juridice în sensul prezentei dispoziții nu sunt acte normative generale abstracte de drept derivat al Uniunii, cum ar fi regulamentele sau directivele, ci și decizii. În sfera acestora intră, în special, deciziile adresate destinatarilor în temeiul articolului 288 al patrulea paragraf a doua teză TFUE, în cazul în care sunt decizii obligatorii cu efect direct asupra destinatarului. O decizie este obligatorie atunci când o măsură urmărește și este aptă să producă efecte juridice directe, și anume să confere drepturi sau să impună obligații destinatarului unei decizii (Hotărârea din 11 noiembrie 1981, 60/81, International Business Machines Corporation/Comisia Comunităților Europene, ECLI:EU:C:1981:264, punctul 9; Hotărârea din 22 iunie 2000, C-147/96; Regatul Țărilor de Jos/Comisia Comunităților Europene, ECLI:EU:C:2000:335, punctul 25; Ordonanța din 8 martie 1991, Emerald Meats/Comisia, C-66/91, ECLI:EU:C:1991:110, alineatul (26)). Această condiție este îndeplinită și în speță. Decizia finală a agenției obligă pârâta să plătească o taxă administrativă.

c) Cu privire la a treia întrebare

Prin intermediul celei de a treia întrebări, instanța de trimitere urmărește să clarifice dacă trimiterea la normele de procedură civilă ale statului pe teritoriul căruia are loc executarea trebuie înțeleasă în sens larg. Dreptul german de procedură civilă reglementează nu numai procedura pentru o anumită măsură de executare, ci și organul de executare competent. În Republica Federală Germania, organele de executare competente sunt instanța de executare (articolul 764 din Codul de procedură civilă) sau executorul judecătoresc (articolul 753 din Codul de procedură civilă). Dacă articolul 299 TFUE ar trebui să fie interpretat în sensul că se referă nu numai la procedura de executare silită, ci și la dispozițiile privind organul de executare competent, rezultă la care instanță ar trebui să fie trimisă cauza.

2. Întrebările preliminare adresate Curții de Justiție a Uniunii Europene sunt relevante pentru decizie.

Potrivit opiniei preliminare a instanței de trimitere, există numeroase indicii potrivit cărora nu poate fi introdusă o acțiune la instanțele administrative. În cazul în care Curtea de Justiție a Uniunii Europene răspunde afirmativ la prima întrebare, ar fi competent Tribunalul Uniunii Europene sau la Curtea de Justiție a Uniunii Europene, astfel încât instanța de trimitere să nu se poată pronunța cu privire la fond. În cazul în care, pe de altă parte, Curtea de Justiție a Uniunii Europene răspunde afirmativ la a doua și a treia întrebare, ar trebui introdusă o acțiune la instanțele de drept comun.

În cazul în care reclamanta introduce o acțiune în contencios administrativ, deși acest lucru nu este admisibil în conformitate cu articolul 40 VwGO și normele speciale derogatorii, instanța administrativă sesizată trebuie să trimită litigiul la o instanță competentă de alt tip în temeiul articolului 173 prima teză VwGO coroborat cu articolul 17a alineatul (2) prima teză GVG.

Prin urmare, o declinare de competență poate fi avută în vedere numai după clarificarea întrebărilor preliminare.

Decizia nu este supusă căilor de atac (articolul 146 alineatul (2) VwGO în mod analog).

[OMISSIS]

[Semnături]

Pentru acuratețea și caracterul complet al transcrierii

Regensburg, 14.04.2023

[OMISSIS]

[Notă privind copia]